

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/28/2024
Identifikačné číslo spisu:	6712010815
Dátum vydania rozhodnutia:	18.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Dušan Krč-Šebera
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6712010815.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a členov senátu JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Szabóa v trestnej veci obvineného npráp. Y. R. pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 18. septembra 2025 v Bratislave, o dovolaní obvineného npráp. Y. R. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. októbra 2020, sp. zn. 4To/56/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného npráp. Y. R. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Zvolen (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 13. januára 2020, sp. zn. 3T/211/2012 uznal obvineného npráp. Y. R. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) za vinného zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že:

- dňa 23.03.2011 v presne nezistenom čase do 13:00 hod. v 51,5 km na ceste č. I/66 počas výkonu služby so služobným vozidlom Opel Astra zastavil osobné motorové vozidlo zn. VW Passat poľskej štátnej poznávacej značky R. XXSY, ktoré viedol vodič Poľskej republiky G. K., nar.XX.XX.XXXX, trvale bytom J., B., ul. R. H. XX, ktorý daný úsek cesty prechádzal z Budapešti do Poľska, pričom počas vykonávania kontroly vozidla neoprávnene pod zámienkou, že nemá rozsvietené stretávacie svetlomety, ale má rozsvietené len denné prevádzkové svetidlá, mu uložil pokutu vo výške 60,-€ za priestupok proti bezpečnosti a plynulosti v cestnej premávke, dal mu 12 ks pokutových blokov v nominálnej hodnote po 5,-€ série A od č. 121001 do č. 121012 opatrené okrúhlou pečiatkou s názvom Obvodné oddelenie PZ v Krupine, pričom G. K. mu dal 200,- PLN, predmetnú blokovú pokutu nevykázal v služobných pomôckach, ale získanú finančnú hotovosť si ponechal pre svoju potrebu, pričom bolo zistené, že tieto pokutové bloky boli v tom čase na OO PZ Krupina evidované ako stratené policajtom práp. H. Z., ČOZ XXXXXX, na ktorého boli pred stratou evidované v knihe cenností evidenčné číslo 21/2009, čím porušil § 48 ods. 3 písm. a, g) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov PZ, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície v platnom znení a daným konaním G. R. spôsobil škodu vo výške 49,49 €.

Okresný súd za tento trestný čin uložil obvinenému npráp. Y. R. podľa § 326 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3, ods. 4, § 56 ods. 2 Trestného zákona, peňažný trest vo výške 1.000,- Eur. Pre prípad úmyselného zmarenia výkonu tohto trestu mu podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona stanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace. Súčasne mu okresný súd podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil trest zákazu činnosti v ozbrojených zboroch Slovenskej republiky v trvaní 3 rokov a podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku mu uložil povinnosť nahradiť škodu poškodenému G. R. (ďalej tiež „poškodený“) spôsobenú trestným činom vo výške 49,49 Eur.

Proti rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením z 15. októbra 2020, sp. zn. 4To/56/2020, podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, pretože nebolo dôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený vo svoj prospech prostredníctvom obhajcu JUDr. Ľubomíra Hlbočana dovolanie z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Trestného poriadku, t. j. z dôvodu, že dovolaním napadnuté rozhodnutie má byť založené na dôkazoch, ktoré nemali byť vykonané v súlade so zákonom (§ 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku) a dovolaním napadnuté rozhodnutie má byť založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo použítí iného hmotnoprávneho ustanovenia (§ 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku).

Úvodom dovolania obvinený uviedol, že sa necíti byť vinný, pričom mu vina ani nemala byť preukázaná. Poukázal na to, že v predchádzajúcom priebehu základného trestného konania bol dvakrát spod obžaloby oslobodený. Nezákonnosť dôkazov, na podklade ktorých bol uznaný za vinného, obvinený vyvodzoval od postavenia Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby, 3. inšpekčného oddelenia, konajúcej v mene Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorej vyšetrovateľ viedol prípravnú časť trestného konania proti jeho osobe. Podľa jeho názoru, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby MV SR bola len odborným útvarom a nebola súčasťou Policajného zboru, teda nemala mať kompetenciu a ani právomoc začať trestné stíhanie, vznášať obvinenie, podávať návrh na podanie obžaloby a robiť ďalšie procesné úkony v jeho trestnej veci. Má za to, že vychádzajúc z jeho hodnotenia dôkazov, prokurátor nemal uniesť dôkazné bremeno a súdy mali založiť ich rozhodnutia len na podozreniach, domnienkach, či hypotézach. Vina obvineného nemala byť preukázaná, súdy mali vykonané dôkazy hodnotiť opäť selektívne a mali ignorovať zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného. Ďalej sa domáhal priameho vertikálneho účinku smernice Európskej únie č. 2016/343 o posilnení určitých aspektov prezumpcie nevinu a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní. Ďalej uvádzal, že aj Európsky súd pre ľudské práva z prezumpcie nevinu v zmysle čl. 6 ods. 2 Dohovoru vyvodzuje popri inom aj požiadavku, aby akékoľvek odôvodnené pochybnosti o vine sa vykladali v prospech obvineného. Následne obvinený poukazoval na ustaľovanie doby spáchania skutku, keď v obvinení bolo uvedené, že skutok sa mal stať „v presne nezistenom čase v dopoludňajších hodinách“ a v obžalobe bolo neskôr uvedené „v presne nezistenom čase do 13.00 hod.“. Túto úpravu skutkovej vety považuje obvinený za účelovú, vzhľadom na jeho „nespochybniteľnú“ obranu vyplývajúcu z ním poskytnutého časového rozpisu jeho služby v inkriminovaný deň. Ďalej tvrdil, že svedkovia F. H. a A. H. mali potvrdiť, že v rozhodný deň od 12.00 hod. do 13.00 hod. bol obvinený v Penzióne F.. Výpovede daných svedkov súdy nevyhodnotili ako dôkaz o neprítomnosti obvineného na mieste činu (viď strana 4 odsek 5 uznesenia krajského súdu - pozn. dovolacieho súdu). V ďalšej časti sa obvinený v podstate dovoľoval akceptovania jeho hodnotenia dôkazov. S poukazom na rozpory vo výpovedi poškodeného (miesto skutku vrátane „búdky“, oblečenia - svetlá košeľa s krátkym rukávom), ďalej s poukazom na ním poskytnutý rozpis úkonov služby a výpovede svedkov R., R., J., R., J., F. a A. H. mal za to, že v základnom trestnom konaní sa mu podarilo preukázať, že sa v čase medzi 12.00 hod. a 13.00 hod. nemal nachádzať na mieste činu. Taktiež má za to, že síce v konaní bolo preukázané, že na blokových lístkoch na pokutu, ktoré boli vydané poškodenému (a ktoré boli evidované ako stratené - pozn. dovolacieho súdu) sa našli odtlačky jeho prstov, avšak jeho obrana spočívala v tom, že tvrdil, že s blokmi na pokutu prišiel do kontaktu skôr (pred ich stratením), nebola vyvrátená. Následne sa obvinený vyjadril k hodnoteniu rekognície podľa fotoalbumov č. 1 až č. 3. V tejto súvislosti zdôraznil, že poškodený ho neopoznal jednoznačne a vyjadril sa, že si je istý iba na 60 %. Ďalej považoval za vylúčené, aby si poškodený po 4 až 5 rokoch od skutku, počas výsluchu v Poľsku „zázračne“ spomenul

na šperky na rukách, jazvu na hlave a na meno Y., keď to skôr neuvádzal. Jeho výpoveď vykonanú v Poľsku považuje obvinený za nedôveryhodnú, keďže má za vylúčené, aby si svedok po 4 až 5 rokoch od skutku pamätal viac ako v krátkej dobe po skutku. Pri fotoalbume č. 3 obvinený uvádzal, že v danom fotoalbume založenom v spise sa jeho podobizeň nenachádza, ale mala sa v ňom nachádzať, keď bol predkladaný v jeho prítomnosti poškodenému. Obvinený považuje za nelogické vykonávať najskôr konfrontáciu medzi obvineným a poškodeným 17. júna 2011 a potom rekogníciu páchatel'a poškodeným podľa fotoalbumov. Právny názor a hodnotenie dôkazov, ktoré vyslovil krajský súd v predmetnej trestnej veci pokladá obvinený za nezákonný a v rozpore so zásadami trestného konania vyslovenými vyššími súdnymi autoritami, ako aj Európskym súdom pre ľudské práva. Podľa jeho názoru, na podklade dôkazov predložených prokurátorom nemohol súd bez pochybností ustáliť jeho vinu a rovnako dôkazy, ktoré predložil obvinený vo svoj prospech neboli ničím „vyvrátené ani spochybnené“. Obvinený ďalej v dovolaní poukázal na výstupy z informačných systémov mobilného operátora Slovak Telekom a. s. poskytnuté na príkaz sudcu pre prípravné konanie a preukazujúce zemepisnú polohu BTS buniek telefónnej siete, na ktoré sa pripájali mobilné telefónne stanice poškodeného v deň skutku v čase od 6.00 hod. do 18.00 hod. (predmetné výstupy z informačného systému telefónneho operátora neboli v konaní vykonané ako dôkaz - pozn. dovolacieho súdu) a dané výstupy majú vylučovať pravdivosť tvrdení poškodeného, že mal byť zastavený na ceste č. I/66 na 51,5 km, ale majú podľa názoru obvineného potvrdzovať, že poškodený jazdil so svojím vozidlom po ceste č. I/65. Záverom obvinený súdom v základnom konaní vytkol, že v konaní nebolo zisťované, či motorové vozidlo poškodeného VW Passat je vybavené systémom GPS s tým, že uvedený nedostatok nemá byť vyhodnocovaný v neprospech obvineného.

Obvinený v podstate z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd rozsudkom vyslovil porušenie práv obvineného, zrušil uznesenie krajského súdu, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušované rozhodnutie obsahovo nadväzujúce a krajskému súdu prikázal, aby jeho trestnú vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý poukázal na to, že obvinený v dovolaní uplatňuje ako dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku aj nesprávne právne posúdenie zisteného skutku, pričom bližšie túto problematiku neuvádza. K namietanému údajnému nedostatku kompetencie a právomoci vykonávať vyšetrovanie vyšetrovateľom Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR, prokurátor zhodne s okresným súdom (viď strana 10 a 11 rozsudku okresného súdu) uviedol, že dôkazy získané vyšetrovateľom v tejto veci sú získané zákonným spôsobom a nič na tom nemení skutočnosť, že zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Tpj 62/2015 bolo prijaté tesnou väčšinou hlasov. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, prokurátor poukázal na právne vety publikovaného v rozhodnutí R 24/2020 s tým, že obvinený nebol odsúdený výlučne alebo v rozhodujúcej miere na podklade dôkazov získaných nezákonným spôsobom. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na revíziu skutkových zistení súdov nižšieho stupňa. V základnom trestnom konaní podľa názoru prokurátora boli dodržané zásady trestného konania, a to najmä zásada zákonného procesu (§ 2 ods. 7 Trestného poriadku) a práva na obhajobu (§ 2 ods. 9 Trestného poriadku). Vzhľadom na uvedené skutočnosti, prokurátor navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného zamietol podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku.

K vyjadreniu prokurátora k dovolaniu obvineného sa obvinený a ani jeho obhajca do konania verejného zasadnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, písomne bližšie nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že dovolateľ pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1

Trestného poriadku).

Najvyšší súd následne zistil, že v prípade dovolania obvineného npráp. Y. R. nie sú naplnené ním uplatnené dôvody dovolania, a preto jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/7/2020). Zároveň dovolacie konanie ako mimoriadne opravné konanie proti už právoplatným rozhodnutiam súdov má viaceré špecifické podmienky ako povinné zastúpenie obvineného obhajcom v tomto konaní (§ 373 ods. 2 Trestného poriadku), oprávnenie podať dovolanie (s výnimkou ministra spravodlivosti) len ak bolo aj využité zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (viď bližšie § 372 ods. 1 Trestného poriadku) a povinnosť namietat okolnosti známe už v pôvodnom konaní (viď bližšie § 371 ods. 4 Trestného poriadku).

Zároveň platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, väd a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu príslušného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014). Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Inými slovami povedané, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom, a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Vyššie citovaný dovolací dôvod je predovšetkým naplnený vtedy, ak dôkazy, na ktorých súdy v základnom trestnom konaní založia svoje rozhodnutie, nie sú vykonané v súlade so zákonom. Pokiaľ podľa názoru obvineného v dovolaní opätovne rovnako ako v základnom trestnom konaní považoval za nezákonné dôkazy zabezpečené vyšetrovateľom Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby, 3. inšpekčného oddelenia, konajúcej v mene Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorej vyšetrovateľ viedol prípravnú časť trestného konania proti jeho osobe, pričom Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ako odborný útvar nemala mať legálne postavenie, kompetenciu a ani právomoc začať trestného stíhanie a vykonávať ďalšie úkony trestného konania, tak uvedená argumentácia nie je opodstatnená. S ohľadom na argumentáciu obvineného, dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky z 29. septembra 2015, sp. zn. Tpj 62/2015 publikované ako S 95/2015, z ktorého vyplývajú závery že: „...inšpekčná služba je súčasťou Policajného zboru ako služba aj útvar zboru (§ 4 ods. 1, ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore) a pri činnosti inšpekčnej služby ide o výkon pôsobnosti (plnenie úloh) Policajného zboru pri odhaľovaní a vyšetrovaní trestných činov (§ 2 ods. 1 písm. b/ a d/ zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore), a to prostredníctvom policajtov (§ 7 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore", ako aj na právnu vetu, že: „Vyšetrovateľ Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. a) Trestného poriadku a poverený príslušník Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. c) Trestného poriadku." Z odôvodnenia písomného vyhotovenia predmetného stanoviska, okrem iného vyplýva, že niet opodstatnených dôvodov, pre pochybnosti o legalite (zákonnosti) inšpekčnej služby a z hľadiska Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je potrebné posilniť legitimitu inšpekčnej služby, najmä v záujme zamedzenia možnosti „zakrývania" trestnej činnosti spáchanej policajtmi tak, aby boli práva poškodených zabezpečené, nakoľko sú to policajti, ktorí vyšetrujú aj trestnú činnosť ich kolegov policajtov. Čo však nie je prípad obvineného, teda zakrývanie jeho trestnej činnosti kolegami policajtmi. Neskoršie zmeny v postavení inšpekčnej služby s účinnosťou od 1. februára 2019 a jej premeny na Úrad inšpekčnej služby (§ 4a ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z.), nie sú dôkazom o nelegálnosti inšpekčnej služby, tak ako tvrdil obvinený, ale sú posilnením práve legitimacy tohto orgánu, ktorý sa neskôr zmenil na Úrad inšpekčnej služby. Pokiaľ teda obvinený namietal, že dôkazy, ktoré proti nemu v základnom trestnom konaní zabezpečil vyšetrovateľ 3. inšpekčného oddelenia, odboru inšpekčnej služby, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby sú nezákonné, tak táto argumentácia, z vyššie uvedených dôvodov je neakceptovateľná a dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nenaplnia.

Pokiaľ obvinený vo svojom dovolaní pomerne rozsiahle napádal ako súdy v základnom trestnom konaní vyhodnotili jednotlivé dôkazy a dovoľával sa v podstate ich prehodnotenia dovolacím súdom, tak tunajší súd opätovne zdôrazňuje, že dovolanie nepredstavuje ďalšie odvolanie, tak ako už bolo skôr uvedené. Preskúmať zistený a ustálený skutkový stav súdmi nižšieho stupňa, môže dovolací súd iba na podklade dovolania ministra spravodlivosti (§ 371 ods. 3 Trestného poriadku). Dovolací súd správnosť a úplnosť zistenia skutkového stavu a vyjadreného v tzv. skutkovej vete, na podklade dovolania obvineného, nemôže skúmať a ani meniť (§ 371 ods. 1 písm. i/, veta za bodkočiarkou Trestného poriadku). Preto pokiaľ obvinený v dovolaní súdom nižších súdov vytýkal, že mu vina nemala byť preukázaná, že obvinený údajne mal preukázať to, že sa na mieste činu nezdržiaval (teda jeho alibi), že jeho obrana nemala byť vyvrátená, že mala byť porušená zásada v pochybnostiach v prospech obvineného a zásada prezumpcie neviny, tak uvedenými vytýkanými vadami sa obvinený pohybuje mimo právneho rámca dovolacích dôvod uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Pokiaľ obvinený v dovolaní poukazoval na výstupy z informačných systémov mobilného operátora Slovak Telekom a.s. a z nich vyvodzoval, že poškodený sa mal pohybovať po inej ceste ako ustálili súdy, dovolací súd k tomu dodáva, že tieto neboli ako dôkazy v základnom trestnom konaní vykonané, a preto na nich ani nemohlo byť založené rozhodnutie súdov nižšieho stupňa v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Ako je zo znenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku zrejmé, prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu možno napádať zákonnosť len tých dôkazov, ktoré aj boli na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom vykonané, čo však neplatí pre uvádzané výstupy z informačných systémov mobilného operátora.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone,

pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018). Vyššie citované ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorá prináleží iba ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky. Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete rozsudku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové (viď aj R/57/2007-II, S/3/2011, R/7/2011). Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou odvolacieho konania.

Pokiaľ obvinený v dovolaní namietol, že nemalo byť preukázané, že spáchal skutok mu kladený za vinu, tak uvedená námietka je skutkovou námietkou (proti správnosti skutkových zistení), a nie je relevantná z pohľadu dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vzhľadom k tomu, že obvinený npráp. Y. R. vytýkanými chybami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil ním uvedené dovolacie dôvody, ani žiadne iné dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku, najvyšší súd na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.